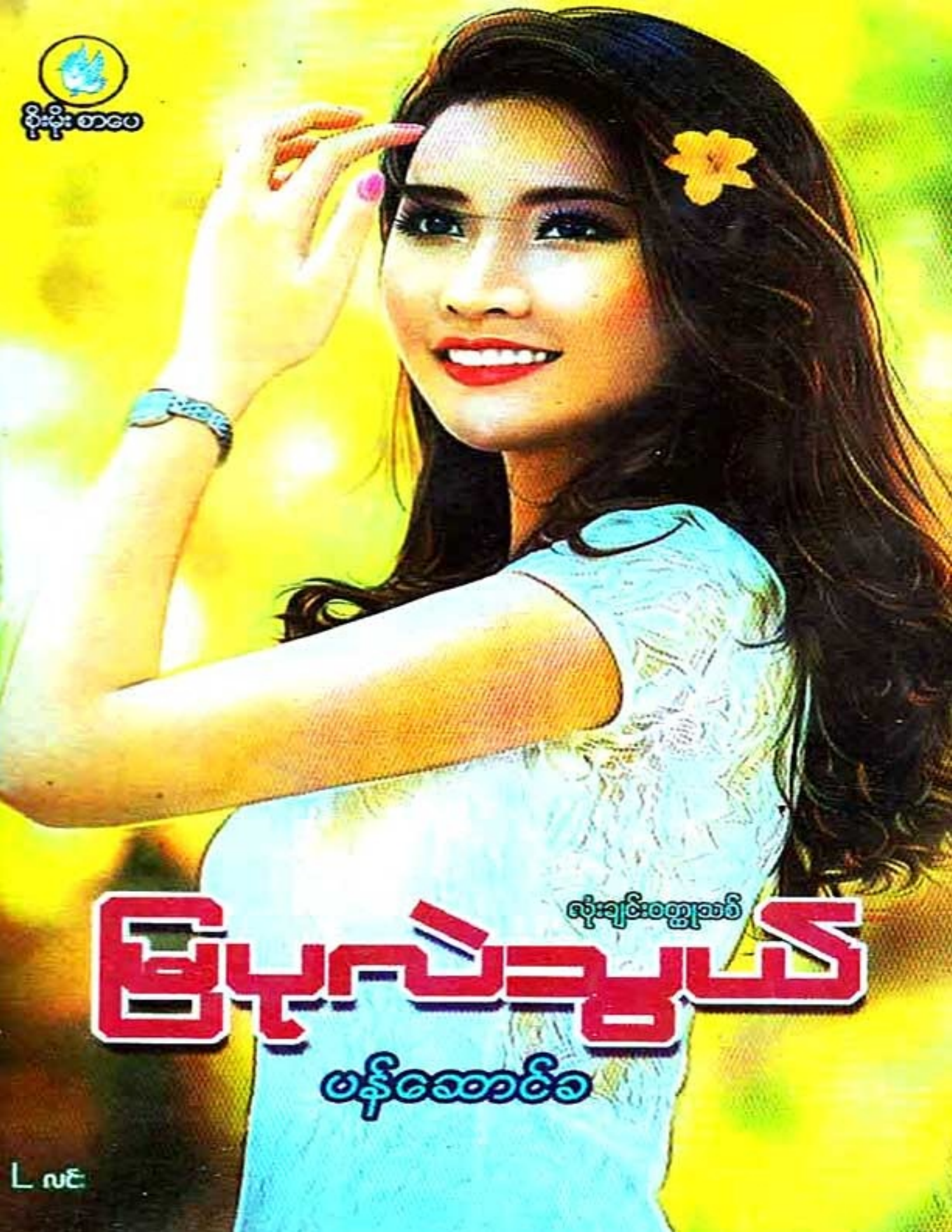

ရဲဘော်စာပေ

မြေကပ်မညီ

မန်ဆောင်

အခန်း (၁)

တောင်များက မြင့်၍ မြင့်၍ တက်လာ၏။

ထို့အတူ ကြောက်စရာ ကောင်းသော တောင်ကမ်းပါးယံကို ကပ်ပြီး ဖောက်ထားသော လမ်းကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုပို ကျဉ်းလာရာမှ ရုတ်တရက် အပြန့်ကျယ်သည့် ဘက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။ နေရာများစွာတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသော စိမ်းစိမ်း ညိုညို တောင်တန်း ပေါ်တွင် ဖွေးဖွေး ဖြူနေသော တိမ်စိုင့် တိမ်လိပ်တို့ လွှမ်းခြုံ နေပုံက ရှုမငြီး ချင်စရာ သဘာဝ ရှုခင်းသာကို လူတိုင်း နှုတ်ဖျားက မထုတ်ဖော် မချီးကျူး ဘဲ မနေနိုင်။ လူတချို့က ကားဒရိုင်ဘာကို ကားကို ဇွတ်အတင်း ရပ်ခိုင်းကြ ပြီး သူတို့မှာ အသင့် ပါလာသော ကင်မရာ ကိုယ်စီဖြင့် ဓာတ်ပုံ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ယူ မှတ်တမ်း တင်ကြသည်။

ထိုခရီးသွားဖော် တစ်စုတည်းမှာ မတုန်မလှုပ်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ကလေး တစ်ရုပ်လို အရယ်အပြုံး ကင်းစွာ ရှိနေသည့် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် မိန်းမလှ တစ်ယောက်ကတော့ မုံ။ မည်သည့် အဖော်မှ မပါ။ဘယ်သူ့ ကိုမှ လည်း အရောဝင်ခြင်း မပြု။ သူမ အတွေးနှင့် သူမ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် လျက်။ သူမ မျက်စိ တည်ရာကိုသာ ငေးလျက် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့် အတွေး နှင့်ကိုယ် ပျံ့လွင့်နေပုံက လူကသာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေသော်လည်း မုံ စိတ် ဝိညာဉ်က လေအနှင်မှာ မျောချင်တိုင်း မျောလွင့်နေသော တိမ်စိုင့် တိမ်လိပ် တိမ်ဦးမျှင် များပမာ ဖြစ်၏။

ဒီခရီးလမ်း၊ ဒီပန်းတိုင်ကို မရောက် ရောက်အောင် သွားတော့ မည်လို့ စ

ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အချိန်ကတည်းက မုံ အခု ရောက်နေသည့် နေရာ ကို ရောက်လာသည့် အချိန်အထိ သူမ အပြင်း နှင်လာခဲ့ရသော ခရီးလမ်းက သူမ သွားရောက် လိုသည့် နေရာသို့ အဆုံးအထိ မရောက်နိုင် သေးချေ။

"ကဲ ... ခရီးသည်တွေ အားလုံး ခရီးဆက် ကြရအောင် ကားပေါ် တက်ကြ ပါ"

အားလုံး ကားပေါ် ပြန်တက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ တချို့က ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မပြီးသေး။

မုံ၏ ခရီးက မကြာခင် ပြီးဆုံးတော့မည်။ သူမ အမျှော်လင့် အတောင့်တ ဆုံးနေရာ၊ သူမ အရောက်ချင်ဆုံး ခရီး။ ပြီးဆုံး လုနီးပါး ရောက်လာပြီဟု တွေးလိုက်တော့ ငြိမ်သက်နေသည့် မုံရင်က လှိုင်းထန် လာသည်။

အိမ် ...။

မုံ ချစ်သော အိမ်၊ မုံ မြတ်နိုးသော အိမ်၊ မုံ အလွန် တွယ်တာသော မုံအိမ် ကို မုံ ပြန်ရောက် ရတော့မည် ဟူသော အသိက မုံနှလုံးသားကို ပူနွေး လာ စေသည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချား စေသည်။

ပန်ဆောင်ခက မုံကို ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်၊ လွမ်းမော တမ်းတဖွယ် အောက်မေ့ အမှတ် ရစရာတွေနှင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် အေးစက် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ အန္တရာယ်တို့ ပြည့်လွမ်းနေသည့် အဖြစ်မျိုးများလား။ မုံကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိ။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ မုံရင်ဆိုင်မည်။ နောက်ဆုတ် ရန် အကြောင်းမရှိ။ မုံဆိုတာ ပန်ဆောင်ခရဲ့ သွေး။ ပန်ဆောင်ခရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော အရှင်သခင်။ ပန်ဆောင်ခရဲ့ ဘုရင်မ။ မုံခန္ဓာကိုယ် ထဲမှာ ပန်

ဆောင်ခရဲ သွေးစက်တွေ စီးဝင် လည်ပတ် နေသရွေ့ မုံမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသော သတ္တိ ခွန်အားတွေ ရှိနေသည်။ အားမာန်တွေ ပြည့်နေသည်။

မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် မုံရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါ၏ ဆိုသည့် စကားက မုံအတွက် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်၍ လူက ပိုပြီး သတိ အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ မုံကိုယ်တိုင် သူမကိုယ် သူမ သတိထားမိခြင်း မရှိသော်လည်း မုံအမူအရာက အတောင်ပံ ကျိုးနေသည့် ငှက်ပျံမ လှလှလေးနှင့် တူနေ၏။ အလွန် နုနယ်လှပသော မျက်နှာလေးတွင် သောကရိပ်က ထင်းနေ၏။

စိုးရိမ်ခြင်းက လွှမ်းလျက်။

ကားက မြို့တွင်းသို့ ဝင်စ ပြုလာ၏။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ။

မုံရင်ထဲ ဆွတ်ပျံ့ လွမ်းမောဖွယ် အတိတ်က ဘွားခနဲ ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ မုံ၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့၏ ပြုံးရယ် ကြည်နူးနေသည့် မျက်နှာ။ ပျော်စရာ ကောင်းသည့် မိသားစု ဘဝ။ ရောင်စုံ မီးရောင်တွေနှင့် အလှကြီး လှနေသော ပန်ဆောင်ခ အိမ်ကြီး။ စိန်ရောင် ရွှေရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည့် ဧည့်သည်တွေ အလယ်မှာ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့သည့် မုံ။

မုံ မျက်စိကို တအား မှိတ်ပစ် လိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့သည့် မုံ၏ မွေးရပ်မြေ။ မွေးရပ် ဌာနက နွေးထွေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေကြီး ဦးဘမင်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့် မုံက ကိုယ်ပိုင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေခဲ့ရသည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်ပြန်တော့လည်း ကွန်ဗင့် သီလရှင်များ

နှင့် အချိန်ကုန် ခဲ့ရသည့် အချိန် ကာလများက မုံဘဝ အထီးကျန် နေရက်များ ဖြစ်သည်။

မုံမှာ မည်သည့် ဆွေမျိုးမှ မရှိ။ တစ်ဦးတည်းသော မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုး တော်စပ်သည့် ရှေ့နေကြီး ဦးဘမင်းက မုံ၏ အမွေထိန်း ဖြစ်သည်။ မုံကို တစ်ဦးတည်း လာရောက် တွေ့ဆုံသော မုံ၏ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ဖြစ်သည်။ အန်ကယ် ဦးဘမင်းက အိမ်ထောင် မရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်၍ သူ့တွင် အမွေ ဆက်ခံမည့်သူလည်း မရှိ။ မုံနှင့် အန်ကယ် တို့က ဘဝတူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မုံကို အန်ကယ် ဦးဘမင်းက သူ့သမီးလေးလို ချစ်သည်။

အလို လိုက်သည်။

မုံ မျက်နှာကို တစ်ချက် အညှိုးမခံ။

မုံလိုချင်တာကို ကြိုးစား ဖြည့်ဆည်း ပေးပေမဲ့ ကံတရားက မုံဘက်မှာ မရှိ။ ကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် အန်ကယ် ဆုံးသွားတော့ မုံ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

မုံအတွက် အန်ကယ် ဦးဘမင်း ချန်ထားခဲ့သည့် တိုက်အိုကြီး တစ်လုံးသာ မုံနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အန်ကယ် မဆုံးခင်က ပန်ဆောင်ခကို မုံပြန်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည်။

ကြာခဲ့ပါပြီ ...

အသက် ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး မုံအဖြစ်နှင့် ပန်ဆောင်ခမှာ နောက်ဆုံး နေခဲ့ရသည့် အချိန်မှာ မုံ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သေခြင်း တရား ဆိုသည့် အရာကို အသက် ရှစ်နှစ် အရွယ် ကလေးမလေးက ကြောက်ရွံ့မှုများ၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်

ချောက်ချားမှု များစွာ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အပေါင်း မရေမတွက်နိုင်။ နှလုံး
သွေး ပျက်သည့်အထိ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံများ ဆူညံနေသည့် အချိန်မှာ
ဖခင်ဘက် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ဦးလေး အရင်း ခေါက်ခေါက်က
ဖခင်ကြီး၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အားလုံးနှင့်တကွ ပန်ဆောင်ခကို သူတစ်
ဦးတည်း ပိုင်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

ဦးလေးဖြစ်သည့် စပ်ကြာမှုနှင့် မိသားစု ပန်ဆောင်ခ အိမ်ကြီးပေါ်
ရောက်လာသည်။ မေမေ့ မီးခံ သေတ္တာနှင့် စိန်ရွှေငွေ အားလုံးကို သိမ်း
သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသော အမွေ ဆက်ခံမည့် သူအဖြစ် ကျန်ရစ်
ခဲ့သော မုံ့အသက်ကို ရန်ရှာသည်အထိ ဖြစ်လာတော့မှ မုံ့မေမေနှင့် ငယ်စဉ်
ကတည်းက အတူ နေလာသည့် မုံ့အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်ကျဲက အန်ကယ်
ဦးဘမင်းကို လှမ်းအကူအညီ တောင်းပြီး မုံ့ကို အန္တရာယ်ထဲက ကယ်တင်ဖို့
ကြိုးစားသည်။

ပန်ဆောင်ခကို အန်ကယ် ဦးဘမင်း ရောက်လာသည်။ ဦးလေး စပ်ကြာမှု
နှင့် အပြန်အလှန် စကား အချေအတင် ပြောကြပြီး နောက်မှာ အန်ကယ် ဦး
ဘမင်း နှင့်အတူ မြတ်ပါ လာသည်။ နောက်ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းတစ် ကျောင်း
မှာ နေရသည်။ ပန်ဆောင်ခကို မြတ် ဘယ်တော့မှ ပြန်ခွင့် မရခဲ့သည်မှာ ဒီ
နေ့ ဒီအချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ် နုငယ်စဉ် တုန်းကတော့ ပန်ဆောင်ခက မုံ ဘာလို့ ထွက်လာခဲ့ရ
မှန်း မသိ။ မုံ သိတတ် နားလည်တတ်စ ပြုလာတော့မှ ပန်ဆောင်ခကို
ဦးလေး စပ်ကြာမှုက အကြွေးဖြင့် သိမ်းခဲ့ခြင်းဟု သိခွင့် ရခဲ့သည်။ ဘယ်လို
အကြွေး ဆိုသည်ကို မုံ မသိရ။ ပန်ဆောင်ခက မုံ့အပိုင် မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရ
ပေမဲ့ ပန်ဆောင်ခ ဆိုတာ မုံ့အိမ် ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးကို မုံ မမေ့။

ထို့အတူ မုံဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုလည်း မုံအမြဲ သတိရ

နေသည်။ မင်းမျိုးမင်းဆွေ စော်ဘွား အနွယ် ဖြစ်သော မုံ၏ သွေးသားက မြင့်မြတ်သည်။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည်။ ဂုဏ်ရှိန် မြင့်မားသည်။ ဇာတိမာန် တက်ကြွသည်။

မုံဖေဖေ စပ်ကြာရုံက စော်ဘွား မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက် လာသော စော်ဘွား လေး ဖြစ်ရုံမက မုံမေမေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြဲ မင်းဆွေ မင်း မျိုးထဲမှ သမီးတော် တစ်ပါးအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မုံမိဘ နှစ်ပါး၏ ကံအကြောင်း တရားက မလှပ။ အသက် ၁၀ နှစ်နှင့် ဘဝ ဇာတ်သိမ်း ခဲ့ရသည်။ ထိုဇာတ်သိမ်း ခန်းကလည်း ရင်နာစရာ ဖြစ်ခဲ့သလို သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး၏ အဖြစ်ကလည်း မြင့်မြတ်သော မင်းဆွေ မင်းမျိုးမှ ပေါက်ဖွား လာရသော်လည်း သူမ မွေး ဖွားရာ အိမ်ကြီးမှာ မနေရ။ မိဘနှစ်ပါး ရှိစဉ်က ရွှေမင်းသမီး လေးအဖြစ် များပြားလှသော အထိန်းတော် အချီတော် အချောတော် တွေနှင့် နေလာ ခဲ့ သော်လည်း မိဘနှစ်ပါး မျက်ကွယ် ပြုသွားသည်နှင့် သူမ မိသားစု ပျော်ရွှင် စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည့် ပန်ဆောင် ခ အိမ်ကြီးကို စွန့်လွှတ် ကျောခိုင်းကာ တစ်ဦးတည်း အထီးကျန် ဘဝဖြင့် မည်သူမှ မသိအောင် မုံ၏ အသက် အန္တရာယ် အတွက် တိတ်တဆိတ် ကိုယ် ယောင် ဖျောက်နေခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မုံအသက်ကို အန္တရာယ် ပေးကြမည့် သူမှာလည်း တခြားသူ မဟုတ်။ မြတ် ဦးလေး အရင်း ခေါက်ခေါက် စပ်ကြာမှု ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေရခြင်း ကလည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်သည်။ အခု မုံအသက်မှာ တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ဖြစ်သည်။ ရှစ်နှစ်ကျော် ကြာအောင် သူမ မေ့ထားသည့် နေရာကို မုံပြန်ရောက် လာရ ခြင်းကြောင့် မုံစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။

မုံကို ဦးလေး စပ်ကြာမှု တွေ့လျှင် ... ဟု တွေးလိုက်တိုင်း မုံရင်ထဲ အေး

ခနဲ လှိုက်ဖို သွားသည်။

မုံ့မိသားစုပိုင် ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးက ဦးလေး စပ်ကြာမှု ပိုင်ဖြစ်သည်။
ဖြူဖွေး တောက်ပနေသော ကျောက်သား အဖြူရောင် များနှင့် ရွှေရောင်တို့
ကို အသုံးပြု ထားသည့် စံအိမ်ကြီး ခုံညား ထည်ဝါမှုက ဤမြို့၏ ဂုဏ်
ဆောင် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင် ကနုတ်ပန်း များဖြင့် အလှဆင် ထားသည့်
တံခါးမကြီးမှ သူမ ထွက်လာစဉ်က ရှစ်နှစ်သမီး ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် တစ်
ခေါက်မှ ပြန်မရောက်တော့။ အခု မုံ့ရင်သည် ဟိုးအရင် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့စဉ်
က အတိုင်း ခံစားနေရ၏။

ရောက်ပြီ။

မုံ့ သိပ်ရောက် ချင်သည့် မုံ့ရဲ့ မွေးရပ်မြေကို မုံ့ ပြန်ရောက် ခဲ့ရပါပြီ။ တရွေ့
ရွေ့ သွားလာနေသည့် လူစု လူဝေးကို ကြည့်ကာ မုံ့ အသက်ရှူဖို့ မေ့နေ၏။
တစ်နေရာတွင် ရပ်ပြီး သူမ မြင်တွေ့ နေရသော မြို့ပြ မြင်ကွင်းကို ငေး
ကြည့် နေမိ၏။

ငယ်ငယ် တုန်းက သူမ ဖေဖေ၊ မေမေ တို့နှင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ ကြသော်လည်း
အခု သူတို့ မရှိကြတော့။ မုံ့အတွက် ကမ္ဘာ အသစ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။
လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲ၍ လမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သည်။ သူမကို
ကားငှားဦး မည်လားဟု မေးလာ သူများကို ခေါင်းခါသည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ
သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး မုံ့ ရင်တွေ ခုန်လာ
သည်။ နေခြည် အောက်မှာ ဝင်းလက်နေသော အဆောက်အအုံ များကို
စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့် နေမိ၏။ ဟိုတုန်းက မုံ့သိမြင် ခဲ့သည့်အတိုင်း မ
ပြောင်းမလဲ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

"ဗျို့... မမလေး၊ ရထားလုံး စီးဦးမလား"

"စီးမယ် ဦးလေး။ ကျွန်မ ပြောတဲ့ လိပ်စာကို ပို့ပေးပါ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

ရထားလုံး မောင်းသူနှင့် အတူ ပါလာသူက မုံတက်ရန် ရထားလုံး တံခါးကို သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသလို မုံခရီးဆောင် အိတ်ကို ကူဆွဲပြီး ရထားလုံးထဲမှာ နေရာ ချပေးသည်။ မုံက သူမ သွားချင်သည့် နေရာကို ပြောလိုက်သည်။ ရထားလုံး နေရာက စထွက်သည်နှင့် ရက်ပေါင်း များစွာအတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မုံ ပြီးလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူကို မုံရင်ထဲက စိမ့်ထွက် လာသည့် အပြု ဖြစ်သည်။ ဒီလို မပြု ဖြစ်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဟု တွေးလိုက်တော့ မုံထံမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့က အေးမြသော လေထုထဲ နွေးထွေး ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်း စီးမျော သွားသည်။

အခန်း (၂)

ပန်ဆောင်ခကို မုံသွားမည် ဆိုတော့ မုံကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ဒေါ်ဂျူလီက မသွားစေချင်။ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်စွာ ပြောဆိုနိုင် သူလည်းဖြစ်၊ စာလည်း တော်သော မုံကို သူတို့ ကျောင်းမှာပဲ အလုပ် ပြန်လုပ် စေချင်သည်။ မုံက လက်မခံ။ ဆန္ဒ ပြင်းစွာဖြင့် ပန်ဆောင်ခကို အရင် ပြန်ပြီးမှ တခြား အကြောင်း အရာတွေ ကို စဉ်းစား ပါရစေဟု ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

အတိတ်ဆိုးကို ဒေါ်ဂျူလီက ပြန်သတိ မရစေချင်။ လူသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ဘဝသစ်ဖြင့် မုံကို နေစေချင်မှန်း သိပေမဲ့ သူပြောသလို မုံဘက်က မ လိုက်နာနိုင်။ နေစရာ အဆင်သင့်။ ငွေရမည့် အလုပ်သစ်ကို ဂရုမစိုက်။ ပန် ဆောင်ခကို မဖြစ်ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့ပြီးမှ သူမစိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း သူမငယ်စဉ်က နေခဲ့ရသော အဖြူရောင် ကျောက်သား ကျောက်တုံး တို့ဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသော ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး ရှိရာ သို့ ချက်ချင်း အရောက် မသွားနိုင်။

ပန်ဆောင်ခမှာ ဦးလေး စပ်ကြာမှု ရှိနေသည်။ မုံကို မြင်လျှင် မုံ အသက် အန္တရာယ်ကို ရန်မပြုပါဟု အတပ်ပြော၍ မရ။ မုံကိုယ်တိုင် ကလည်း ပန် ဆောင်ခကို သူမ ရောက်လာသည့် အဖြစ်ကို ဦးလေး စပ်ကြာမှုကို မသိစေ ချင်။ မုံဘာသာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပန်ဆောင်ခကို အဝေးက ကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေ တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထား၍ ပန်ဆောင်ခကို လူမြင်သူ မြင် အချိန်မှာ မသွား။ ညဘက် လူခြေ တိတ်ချိန်မှ သွားကြည့်ရန် စီစဉ်

ထားသည်။

မုံ့လို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချ အနားယူနိုင် လောက် စရာ နေရာလည်း မရှိ။ ဘာလို့ နေရာ မရှိရမှာလဲ။ မုံ့မှာ ပန်ဆောင်ခ ရှိ သည်။ မုံ့တို့ မိသားစုပိုင် အိမ်ကြီးဆီကို သွားချင်လွန်းလို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း အကြောင်း လား။

နောက်ထပ် အချိန် မဆိုင်းလိုတော့။

သွက်လက် ရဲရင့်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ပြီးသား လမ်း အတိုင်း ဆက်လျှောက်သည်။

သွားမည်။

ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး ဆီသို့ သွားကို သွားမည်။

မုံ ဘာကိုမှ မကြောက်။ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်မည်။ မည်မျှ ခက်ခဲသည့် လမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် မုံ ပန်ဆောင်ခကို ရောက်အောင် သွားမည်။ မုံ့ အသက်ကို အန္တရာယ် ပြုလည်း မုံ ဂရုမစိုက်။ လမ်းတစ်ခုကို ချိုးကွေ့ လိုက်လျှင် သူမ အလွန် မြင်ချင် တွေ့ချင်သည့် ပန်ဆောင်ခကို တွေ့မြင် ရတော့မည်။

မုံရင်တွေ ခုန်သထက် ခုန်လာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံစ ပြုလာပြီ ဖြစ်၍ သူမရှေ့သို့ ဆက် လျှောက် သည့်အခါ ပန်ဆောင်ခ အိမ်ကြီး ရှေ့က လမ်းမီးတိုင်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။ သစ်ပင်တွေ အုပ်ကွယ် နေသဖြင့် ပန်ဆောင်ခကိုတော့ မမြင်ရ သေး။ မုံ့ကိုယ်မုံ့ သတိမထား မိခင်မှာ မုံ့ခြေလှမ်းတွေက အမှောင်ထု အောက်မှာ ပိုသွက်လာ၏။

မုံ အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသော အိမ်ကို မြင်ရတော့မည်။

မုံမိသားစုပိုင် ပန်ဆောင်ခက ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို မုံမျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲ ရောက်လာမှ မုံခြေအစုံ ရပ်တန့် သွားသည်။ မျက်လုံးထဲ တွေ့မြင် နေရသော မြင်ကွင်းကို မုံ မျက်တောင် မခတ် စူးစိုက် ကြည့်လျက် နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေမိ၏။

ကျောက်ဖြူ သားဖြင့် ရှိခဲ့သော ပန်ဆောင်ခက ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီး ဖြစ်၍ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှု အပေါင်းတို့ ပြည့်လွှမ်း နေပုံက ဟိုအရင်က အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ ပါပဲလား။ လေသာခန်း ဆောင်တွင် မတ်ရပ် ပြတင်းပေါက် ကြီးတွေနှင့် အလှစိုက် မြက်ခင်းကြီး၊ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဖူးပွင့်နေသည့် လှပသည့် ပန်းဥယျာဉ်က ဝေဆာလျက်။

ငယ်စဉ်က မိသားစု နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်း နေထိုင်ခဲ့ရသော မုံ မိဘပိုင် အိမ်ကြီးရှေ့မှာ မုံအချိန် မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေမိသည် မသိ။ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးကို မျက်နှာ မလွဲနိုင်၊ ရှေ့ကိုလည်း တိုးမသွားရဲ။ သွားလည်း မသွားလိုတော့။ အိမ်ကြီးထဲမှာ မုံကို နွေးထွေး လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုမည့်သူ မရှိ။ မုံကို မြင်သည်နှင့် ရန်သူသဖွယ် ပြုမူ ပြောဆို ဆက်ဆံကာ မုံ အသက်ကိုပင် ရန်ပြုမည့် သူတွေပဲ ရှိသည်။

စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်အတိုင်း ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး ရှိသည့်နေရာ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး ရှေ့အထိ ရောက်လာ ပြီးနောက်မှာ မုံနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင် တော့သည့် အိမ်ကြီးကို ကြည့်ကာ သူမ မက်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်သည်လည်း ပျက်ပြယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပန်ဆောင်ခ ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးက မုံနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်တော့။ မုံသည် သူမ မိသားစုပိုင် သူမတို့ မိသားစု ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့သည့် အိမ်ဖြူကြီးကို ကျေနပ် အားရအောင် ကြည့်ပြီး နေရာမှာ သူမ ဆက်ရပ် နေမိသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေ၍ ဘာမှ မသဲကွဲ။ ပါးပေါ် စီးကျလာ

သည့် မျက်ရည်တွေကို မတားနိုင်။ ဦးခေါင်းကို မတ်မတ် ထား၍ လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်မှာ ကိုင်ကာ တစ်ဖက်စီ အလှည့် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှ လျှောက်လာသည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို မျက်ရည်များ ကြားက ဝိုးတဝါး မြင်လိုက်ရသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်၍ အိုမင်းသော်လည်း ကြံ့ခိုင်သော အမျိုးသမီးကြီးက လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲပြီး ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေသည့် မျက်ရည်စတို့ဖြင့် မျက်နှာ လှလေးကို သတိထား မိသလို မျက်နှာကို သေချာ စိုက်ကြည့်သည်။

ညကြီး အချိန်မတော် ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး ရှေ့မှာ ဒီမိန်းကလေး ဘာ လာလုပ် ပါလိမ့်ဟုသော အတွေးဖြင့် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှာ လည်း ခရီးဆောင် အဝတ်အိတ်နှင့် ပန်ဆောင်ခလို ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးကို အချိန် အကြာကြီး ငေးကြည့်နေကြောင်း သူတွေ့မြင် ထားသည်။ မုံက သူမ ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည့် မိန်းမကြီးကို စိတ်မဝင်စား။ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက မိဘနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်သည်။

မုံ ပြန်ရတော့မယ် မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီ။

မုံ့ကို ဒီနေရာက ပြန်ခွင့် ပြုပါတော့နော်။

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသည်ကို မုံ မတား။ မိန်းမကြီး က မုံ့ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စေ့စပ် သေချာစွာ ကြည့်ပြီး နောက်မှာ အံ့ဩ ထိတ်လန့် သွားကာ လွှတ်ခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်သွား၏။

"မုံ ... ကလေး"

မုံက ထိုအသံကို မကြား။

နေရာက ထွက်သွား တော့မည်ဟု ခြေလှမ်း အပြင်။

"မုံ ... မုံလေး မဟုတ်လား"

"ဒေါ်ကျဲ"

"အမယ်လေး ... မုံမှ မုံအစစ်ပါပဲ လားကွယ်"

ဒေါ်ကျဲက မုံငယ်စဉ် ကတည်းက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သော မုံ၏ အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်ကာ မုံမှန်းသိသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန်းတန်းပြီး မုံပအမည်ကို ဝမ်းသာစွာ ခေါ်ရင်း မုံကိုယ်လေးကို သူ့လက်ကြီးများဖြင့် လွှတ်ထွက် မသွားအောင် အတင်းကျပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ မုံမှာလည်း ထင်မှတ် မထားသည့် အဖြစ်ကြောင့် သူမ လက်ထဲက အဝတ်အိတ်လေး ပြုတ်ကျသွားပြီး ဒေါ်ကျဲ ကိုယ်ကြီးကို အားပါးတရ ပြန်ဖက်ထားရင်း ဝမ်းသာစိတ်နှင့် မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကျမိသည်။

"ဒီဘဝ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာကွယ် ... မုံလေးရယ်။ ကြည့်ပါဦး ... သမီး မာမီထက်တောင် ပိုချော ပိုလှနေပါလား ကလေးရယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ မုံလေးရယ်။ ဒေါ်ကြီးဖြင့် မယုံနိုင် လွန်းလို့ပါ"

"မုံ ပန်ဆောင်ခကို ပြန်လာ ကြည့်တာပါ ဒေါ်ကျဲ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ် အခု ဘယ်မှာ တည်းလဲ"

"မုံ ဘယ်မှာမှ မတည်းဘူး၊ ဒီနေ့မှ ပန်ဆောင်ခကို မုံရောက်တာ"

"ဒေါ်ကျဲ အိမ်ကြီးကိုလည်း ရောင်းပစ်လိုက်တာ ကြာပြီကွယ်"

သူ့အိမ်ကြီး ရောင်းပစ် လိုက်ကြောင်း ပြောသည့် ဒေါ်ကျဲ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲရိပ် တစ်ခု စွန်းထင်းနေ၏။ ပြီးတော့ မုံမျက်နှာလေးကို သေချာ ကြည့်သည်။ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးက မုံပိုင်သည့် စံအိမ်ကြီး ဖြစ်

သော်လည်း အခု မုံနှင့် ထိုစံအိမ်ကြီးက ဘာမှ မဆိုင်တော့။

"ဦးလေး စပ်ကြာမှုရော နေကောင်းရဲ့လား ဒေါ်ကျဲ"

စပ်ကြာမှု ဆိုသည့် အမည် စကားကြောင့် ဒေါ်ကျဲ မျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားကာ မုံကို ကြည့်သည်။

"မုံ ဘာမှ မသိဘူး ထင်တယ်။ စပ်ကြာမှု သေတာ ကြာပြီကွဲ့။ သူ့မိသားစု တွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး"

"ရှင် ..."

မုံမှာ ကြားရသည့် စကားကို မယုံ။

မီးလင်းနေသည့် ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးကိုသာ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။ မီးလင်းနေသည့် ပန်ဆောင်ခ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူ နေသလဲ။

"ပန်ဆောင်ခက ပိုင်ရှင်အသစ် ဖြစ်သွားပြီ မုံ။ ဒီအိမ်ကြီးကို စပ်ကြာမှု ကိုယ်တိုင် သူဌေး တစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်တာ အခု ပန်ဆောင်ခမှာ နေတာ အဲဒီ ပိုင်ရှင်သူဌေးပဲ"

"အို ..."

ဒေါ်ကျဲက မုံသိချင်သည့် အဖြေကို ပြည့်စုံအောင် ဖြေကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မုံအကြည့် တွေက ပိုင်ရှင် အသစ် လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သော သူမ အိမ်ကြီးကို တမ်းတမ်းတတ လှမ်းကြည့်သည်။

"ပိုင်ရှင်အသစ် ပြောင်းသွားပေမဲ့ အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်း ထားပုံက အရင်က အတိုင်းပဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲ မသွားဘူးနော် ဒေါ်ကျဲ"

"ဟုတ်တယ် သူဌေးက အရင်ပုံစံကိုပဲ သဘောကျလို့ အရင်ပုံစံ အတိုင်းပဲ ခြေရာလက်ရာ မပျက် ဆက်ထိန်း ထားတာကွဲ့ ... အခု မုံ ဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ မိုးချုပ်တော့မယ် ကလေးရဲ့ ..."

ဒေါ်ကျဲက သိပ်လှသည့် မုံကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်သည်။ အလွန် နုနယ်လှပသော မုံက သူ့မျက်လုံးထဲ ကြည့်မဝ။ ပန်ဆောင်ခကို သူမ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားစရာ မရှိတာလဲ ဒေါ်ကျဲ စိတ်ထဲ အလိုလို သိနေ၏။

"မုံ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ကျဲ၊ မုံ တစ်နေရာရာ မှာတော့ တည်းမှာပါ"

"ဘယ်နေရာလဲ တည်းခိုခန်းကို ပြောတာလား"

ဒေါ်ကျဲ အသံက အလန့်တကြား ဖြစ်သည်။

မုံ့လို လှပ ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းမလှ တစ်ယောက်တည်း မည်သည့် အဖော်မှ မပါဘဲ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုခြင်းက အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ကျဲ ကောင်းစွာ သိသည်။ မုံက သူမအတွက် စိုးရိမ်စိတ်မချ ဖြစ်နေသော အဖွားအိုကို နှစ်သိမ့် အားပေးသလို ပြုံးပြသည်။

"မုံ့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်။ မုံ့ကိုယ်မုံ ကာကွယ် စောင့်ရှောက် နိုင်ပါတယ်။ အခု ဒေါ်ကျဲ ဘယ်မှာ နေလဲဟင်"

မုံ့ထံမှ အမေးစကား အဆုံးမှာ ဒေါ်ကျဲက မုံ့ကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်သည်။

"ဒေါ်ကျဲ နေတာက ဒီပန်ဆောင်ခ မှာပါပဲကွယ်"

"ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် မုံလေး၊ ဒေါ်ကျဲ သမီးနဲ့ မြေးလည်း ဆုံးသွားပြီ။ ဒေါ်ကျဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့ နေစရာ အိမ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ပန်ဆောင်ခ ပိုင်ရှင် သူဌေးက အရင် ကတည်းက ကြီးတော်က ပန်ဆောင်ခက အိမ်တော် ထိန်းမှန်း သိလို့ ဒီမှာပဲ အလုပ် ဆက်လုပ်ခွင့် ပေးထားပြီး ဒီမှာပဲ နေခွင့် ပြုထားတယ်ကွယ်"

"ဒေါ်ကျဲ ကံကောင်း တာပေါ့နော်"

ဒေါ်ကျဲက မုံကို ဘာမှ ပြန်မပြော။

ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင် သူဌေးသမီးလေးက လမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီး သူကတော့ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး၏ အမိုးအောက်မှာ အရင် ပုံစံအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှိနေခြင်းကို စိတ်မချမ်းသာ။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်လာ ပြီး မုံလက်ထဲက အဝတ်အိတ်လေးကို ဖျံ့သိသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ် ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ မုံက သူ့လက်ထဲမှာပင် မွေး၍ သူ့ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်း လာရသော ချစ်စရာ ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။

ဦးလေး ဖြစ်သူက မုံ အသက် အန္တရာယ်ကို ရန်ရှာလာသည် အထိ ဖြစ်လာ၍ မုံကို ဦးဘမင်း လက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်သူကလည်း ဒေါ်ကျဲ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ဦးဘမင်း ဆုံးသွားသည့် အကြောင်းကို သတင်းစာမှာ ဖတ်လိုက်ရသည်ဟု ဒေါ်ကျဲကို တခြားသူတွေ ပြောလို့ သိလိုက်ရသည်။ မုံ နှင့်တော့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရ။ အခု မုံပြန်ရောက် လာသည်။ အရင် လို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ ထားရမည့် ချစ်စရာ အရွယ်ကလေး မဟုတ်တော့။ အလွန် လှပ၍ ကျက်သရေ ရှိလှသော အလှပိုင်ရှင် ဣန္ဒြေရှင် မိန်းမပျိုလေး အဖြစ် ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"မုံ သွားတော့မှ ထင်တယ် ဒေါ်ကျဲ"

"ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ကလေးရယ်၊ ဒေါ်ကျဲနဲ့ နေပါလား"

ဒေါ်ကျဲက မုံလက်လေးကို ဆွဲပြီး မုံလက်ထဲက အထုပ်ကို ယူတော့ မျက်ရည် ပြည့်နေသော မျက်ဝန်း အစုံဖြင့် သူမက အခုချိန်ထိ ချစ်ခင် နေဆဲ ဖြစ်သည့် ဒေါ်ကျဲ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်သည်။

"ဒေါ်ကျဲနဲ့ပဲ နေမယ် မဟုတ်လားဟင် ... နေနော် မုံလေး"

မုံက တိတ်ဆိတ်နေသော ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါး တစ်ဖက် အသာ ပွတ်သုတ်၍ သူမလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားသည့် ဒေါ်ကျွဲကို ကြည့်သည်။

"ဒေါ်ကြီး ပြောသလို မုံ ဒေါ်ကျွဲနဲ့ နေချင်ပါတယ် ဒေါ်ကျွဲရယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်က ဒေါ်ကြီးနဲ့အတူ လာနေမဲ့ မုံကို ကြိုက်ပါ့မလား"

"သူက သဘောကောင်း မှာပါကွယ်။ ဒေါ်ကြီးကလည်း အိမ်ရှင် သူဌေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒေါ်ကြီးက ဒီမှာ အိမ်စောင့်လေ လကုန်ရင် သူဌေးက လူလွှတ်ပြီး လခပေးတာကို လိုအပ်တာတွေ ညွှန်ကြားတာတို့ လုပ်တယ်။ တစ်ခါတုန်း ကတော့ ဆရာဝန် မိသားစု လာနေမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေဖြစ် ပါဘူးကွယ်"

"နောက်တစ်ပတ် ဆိုရင်တော့ အင်ဂျင်နီယာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာမယ် ပြောတယ်။ ဒီမှာနေပြီး အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်မှာဆိုတော့ ဒေါ်ကျွဲအတွက် အကူ ကလေးမလေး နှစ်ယောက် ငှားပေးမယ်တဲ့။ မုံလေးကို မေးရင် ဒေါ်ကြီး တူမပါလို့ ပြောမယ်။ မပူပါနဲ့ကွယ် ဘယ်သူမှ ဒေါ်ကျွဲကို အပြစ်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒေါ်ကျွဲ စကားအဆုံးမှာ မုံစိတ်တွေ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွား၏။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော မသိုးမသန့် စိတ်များ ပျောက်သွားကာ ချက်ချင်း လူသစ် စိတ်သစ် ဖြစ်သွားသည်။ မုံကို အန္တရာယ် ပြုမည့် ဦးလေးလည်း မရှိတော့။ သူမ တစ်ယောက်တည်းဟု ထင်ထားရာက သူမ ချစ်သော ဒေါ်ကျွဲနှင့် ပြန်တွေ့ဆုံခွင့် ရလိုက်သလို ဒေါ်ကျွဲ ကိုယ်တိုင်က အခုချိန်ထိ မုံကို ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲ ဖြစ်၍ ဤကမ္ဘာ လောကထဲမှာ မုံတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ တွယ်ငြိစရာ သံယောဇဉ်သစ် ရောက်လာ၍ ပျော်ရွှင် သွားသည်။

"လာပါကွယ်၊ ဒီနေရာက သွားကြရအောင်။ တကယ် မုံအနေသင့်ဆုံး နေရာက ဒီနေရာပါကွယ်။ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးက မုံတို့ ပိုင်တဲ့အိမ်ကြီး မဟုတ်လား"

ဒေါ်ကျဲ အသံက ပို၍ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လျက်။ မုံလက်ထဲက အဝတ်အိတ် ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲပြီး တခြား လက်တစ်ဖက်က မုံလက်လေးကို ဆွဲ ကာ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး၏ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ရှေ့မှာ ရဲဝံ့စွာ ဦးဆောင် ဝင်သွား၏။ မုံသည် ပထမတော့ တွန့်ဆုတ် တွေဝေနေသည်။ ဒေါ်ကျဲ ပြောသလို ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ကြီး နှင့်အတူ ပြန်နေရ ခြင်းကြောင့် သူမကိုယ် သူမ ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက် သွားသလို ဖြစ်ကာ ဒေါ်ကျဲ ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်သွား သည်။

လာတုန်းကတော့ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီးကို အလွမ်းပြေ ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ ပြန်နေခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ပင် မကူးခဲ့။ မျှော်လည်း မ မျှော်လင့်ရဲ။ အဝေးမှ မျှော်ကြည့်ရုံ သက်သက် ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဟောင်း။ နေရာဟောင်းမှာ ပြန်နေခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ သော်လည်း မုံကို ထိန်းသည့် အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်ကျဲကို ပန်ဆောင်ခမှာ ပြန်တွေ့ပြီးနောက်မှာ မုံဘဝမှာ မျှော်လင့် မထားသည့် အရာတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လက်တွေ့ဖြစ်လာသည်။

စံအိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက် တံခါးမကြီး၏ ရှေ့တွင် ဒေါ်ကျဲနှင့် အတူ မုံ ရပ်နေ၏။ ဒေါ်ကျဲက သော့တွဲထဲမှာ သော့ကြီး တစ်ချောင်းကို ရွေးပြီး သော့ပေါက်ထဲ ထည့်ပြီး လှည့်လိုက်သည်နှင့် တံခါးက ကျွီးခနဲ မြည်တော့ ပွင့်သွားသည်။ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင် လိုက်သည်နှင့် အစေခံ များနေသည့် အဆောင်ကို ဝါမှိုင်းမှိုင်း အရောင်ဖြင့် တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ကျဲက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်

လိုက်တော့ မာမီ သိပ်ကြိုက်ခဲ့သည့် အပြာရောင် ခန်းဆီးတွေကို ဟိုတုန်းက ပုံစံအတိုင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော် အပြာရောင်က သစ်လွင် တောက်ပ ခြင်း မရှိ။ မှေးမှိန် လွင့်ပြယ်နေသော အပြာရောင် ဖြစ်သည်။

ကြမ်းခင်း တွေကလည်း ထိုအတိုင်း။

သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သော်လည်း ဆေးရောင်က မှိန်ဖျော့နေ၏။ ဟိုတုန်းက ဤနေရာ ဤကြမ်းပြင်က ဖိတ်ဖိတ် လက်နေတာ မှ မှတ်မိသည်။ အိမ်ဖော် တွေလည်း အများကြီး ဆိုတော့ ပျော်စရာ။ အခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း။ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသော အိမ်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ကြီးက ဦးဆောင်ပြီး မှု့ကို အခန်း တစ်ခန်းရှိရာ ခေါ်သွားသည်။ ထို အခန်းကို မှု့မှတ်မိသည်။ မုံငယ်ငယ်က အိမ်ဖော် ချောချောလေး နေခဲ့သည့် အခန်း။ ထိုအခန်းမှာ မုံနေရတော့မည်။

ဒေါ်ကျဲက ဗီရိုတစ်လုံးထဲက အိပ်ရာခင်းတွေ စောင်တွေ ဆွဲထုတ်ပြီး မုံ အတွက် အိပ်ရာကို သူကိုယ်တိုင် သေချာ ပြင်ပေးသည်။ ပစ္စည်းအားလုံး အဟောင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ပရတ်နဲ့ သင်းလျက် သန့်ရှင်းစွာ လျှော်ဖွပ် သိမ်းဆည်း ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ ဖြူစင်နေ၏။ မုံက ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင် ထိုင်ရင်း ဒေါ်ကျဲ လုပ်သမျှကို ငေးကြည့် နေသည်။

"ရေချိုးမလား ကလေး။ ဒေါ်ကြီး ရေနွေး အသင့်ပြင် လိုက်မယ်"

"ကောင်းသားပဲ ဒေါ်ကြီး"

"ဒါဆို ဒီမှာ ခဏစောင့်၊ ကလေး ရေချိုးဖို့ ဒေါ်ကြီး သွားပြင်လိုက်မယ်"

ဒေါ်ကျဲ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်သွားမှ အိပ်ရာပေါ် မုံလဲချ လိုက်သည်။ အခန်းက ကျဉ်းသလို မုံအိပ်ရသည့် ခုတင်ကလည်း ကျဉ်းကျဉ်း ကလေး ဖြစ်သည်။ အခန်းနံရံမှာ ဘာမှ မရှိ။ ရှင်းနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို

အရောင် လွင့်ပြယ်နေသော လိုက်ကာ တစ်ခုဖြင့် ကာထားသည်။ ကြမ်း
တွင် ခင်းထားသော ကော်ဇောပိုင်း တစ်ခုက ဟောင်းလှပြီ ဖြစ်သည်။
မျက်လုံးကို အသာပိတ် လိုက်သည်။ နို့နှင့် ပူတင်း ပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး ဒေါ်
ကျဲ့ ဝင်လာတော့ မုံက ကလေး တစ်ယောက်လို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်
နေ၏။

မုံ့ကို မနိုးတော့ဘဲ တံခါးဝမှာ အကြာကြီး ရပ်လျက် ငေးနေသည်။
မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်သို့ လရောင်က ဖြာကျလာ၏။
သဘာဝ အလင်းရောင် အောက်မှာ အိပ်မော ကျနေသည့် မိန်းမပျိုလေးကို
ကြည့်ရင်း ဤအိမ်ကြီး အရှင်သခင်မ၊ ပန်ဆောင်ခ စံအိမ်ကြီး၏ အနွယ်
တော် နောက်ဆုံး မျိုးဆက် ဖြစ်သော မုံ၏ ငယ်ဘဝကို မြင်ယောင်နေ၏။
